

Összehívták a német birodalmi gyűlést

A német birodalmi gyűlést e hó 10-ére összehívták.

Az ülés napirendjére a vasuti költségvetést tüzték ki. A genovai konferencia egyelőre nem kerül szönyegre, addig semmiesetre sem, amíg a birodalmi kancellár Genovában időzik. Dr.

Vu-Pei-Fu győzelme Csang-Cso-Lin fölött

A Reuter-iroda Pekingből a mukdeni csapatoknak Peking környékén szenvedett vereségéről jelenti, hogy Csang-Cso-Lin marsall Mukden felé menekült. A vert hadsereg teljes rendtelenségben Tiencsin felé vonul vissza. Ezzel a polgárháború valószínűleg végetért.

Az Exchange tiencsini jelentése szerint a pe-

Wirth Berlinbe szándékozik ugyan jönni, hogy a konferencia eredményéről jelentést tegyen, elutazásának ideje azonban még bizonytalan. Közlekedésnek természetétől függ, vajjon Wirth birodalmi kancellár jelentését a külügyi bizottság, vagy más fórum előtt fogja-e előadni.

kingi kínai sajtó egyhangulag örömmel üdvözi Csang-Cso-Lin tábornok vereségét és arra utal, hogy Mandzsuria japán ellenőrzését veszély fenyegeti. Vu-Pei-Fu tábornoknak Peking bevétele után az volt az első cselekedete, hogy proklamációt bocsátott ki, amelyben Szun-Ja-Tsent felszólítja, hogy működjék közre Kína egyesítésén.

Trafik a hidfőnél

(A Világ tudósítójától.) Csak a gyerekek örültek annak a két ságaréz-bárcának, amelyet a hidfőnél nyomtak kezükbe egyenruhás vámszedők két krajez ellenében, mikor Pestről Budára vitte őket utjuk. A szerelmes párok nem találtak semmi örömet benne, mert két lépéssel odább perselybe kellett dobni a két kis bárcát, nem lehetett eltenni emlékébe.

Most már régen eltűntek a hidfői kis bódékból az egyenruhás vámszedők, akiknek helyéért már akkor megindult a verseny, mikor megszűnt a hidvám-pénz. A kérvények azonban évekig pihentek és várták az elintéztést, míg végre ebben az évben aztán kiadtak hat hidfői trafikengedélyt. A Ferenc József-híd és az Erzsébet-híd pesti oldalain meg is nyílt két trafik, míg ezeknek a hidaknak budai oldalai és a Margit-híd pesti és budai oldala még várják gazdáikat, akik már megkapták ugyan az engedélyt, de, úgy látszik, még nincs kellő anyagi eszközük arra, hogy „debütáljanak”. A Lánchíd azonban nem fogadhat be két vámszedő-helyiségébe tőzsdéseket, mert a hid építése miatt olyan keskenyre szabták a két bódét, hogy nem alkalmasak üzlethelyiségeknek.

Amikor a miniszter intézkedik

A hidfői bódék megszerzése céljából megindult versenyt semmi sem jellemzi jobban, mint az, hogy a miniszteri tanácsos és államtitkár helyett a kereskedelmi miniszternek kell döntenie a helyiségek odaítélésének dolgában, mert az előbbiek nem mertek nélküle határozni, nehogy attól kelljen félniük, hogy haragosokat szereznek maguknak. Minden pályázót ugyanis magasabbnál magasabb egyének protezsálnak.

Bánnay Lőrinc amputált hadirokkant tisztjelölt is, aki megtudta azt, hogy a volt hidvámszedő-helyiségeket hadirokkantak, hadiözvegyek fogják megkapni, beadta kérvényét. Mivel neki protektora nem volt, célszerűnek tartotta azt, hogy magához Hegyesfalvy Lajos kereskedelemügyi miniszterhez forduljon és jóindulatát kérje. A miniszter 1922 március 23-án fogadta is Bánnay Lőrincet és megígérte neki, hogy a kérdéses helyiséget annak fogja odaítélni, aki a legjobban megérdemli. Megnyugodva ment el Bánnay Lőrinc a minisztériumból és várta a kedvező döntést. Kedvező döntést várt, hiszen a haza védelmében egy bolond gránát elvitte lábát és a társát is, akivel együtt akartak trafikot nyitni.

hogy asszonyaiknak és gyermekeiknek kenyeret keressenek.

Április nyolcadikán pedig a következő levelet kapta Bánnayai Lőrinc:

Tekintetes Bánnayai Lőrinc amputált hadirokkant tisztjelölt urnak, Budapest, VI., Váci-ut 193. sz. A budapesti m. kir. állami hidakon valamelyik vámszedő-házban alkalmas helyiségnek átengedése, illetőleg bérbeadása iránt a nagyméltóságú m. kir. kereskedelemügyi miniszter urhoz intézett kérvényre értesitem, hogy a nagyméltóságú m. kir. kereskedelemügyi miniszter ur 1922. évi március hó 27-én 60011/1922. III. sz. a. kelt rendeletével kérelmét nem találta teljesíthetőnek. Budapest, 1922. évi március hó 30-án. Pischinger Gyula miniszteri tanácsos, a budapesti m. kir. állami hidak miniszteri megbízottja.

Ennél a száraz visszautasításnál csak az szomorubb, hogy a kormány régi tulajdonosaiktól italmérsi-, trafik- és moziengedélyeket vett el azon a címen, hogy a hadirokkantoknak és hadiözvegyeknek adják. A gyakorlatban azonban husz százalék jut ezekből az engedélyekből a hadirokkantoknak és hadiözvegyeknek.

De azok a boldog szerencsések, akik trafikot nyithatnak a hidfőnél, nem olyan megelégedettek, mint ahogy gondolná az ember, amint bekukucskál a régi vámszedőhelyiségekből átalakított trafikok kicsi üvegablakán.

Memphis, Duna, Dráma

Nézzünk csak be az egyikhez, aki nem messze az elegáns világ színes forgatagától, az Erzsébet-híd pesti oldalán rendezkedett be.

Most már kissé elsimultak a borzalmas emlékek mélyebb nyomai ennek az özvegy trafiktulajdonosnénak arcáról, de látszik, hogy hiába, szőke, tömött haja, arca sokkal üdőbb lehetett még alig néhány éve. Csak hármas szerencsétlensége öregíti meg idő előtt. Olyan szelid és udvarias minden vevőjével, szinte tulzottan kedveskedik velük. Ő már tudja azt, hogy az élet milyen kegyetlen néha és mintha ez a tudat kényszerítene arra, hogy legalább az embe-
rekkel való sima érintkezéssel enyhítsen rajta.

— Szegény, jó uram — kezd informálni benünket —, megérdemli azt, hogy felesége végre kenyérkeresethez jusson. Nyolcvan gépészeti találmányt

adott az államnak. A legkínosabb szenvedések után halt meg egy esztendeje és ezért szolgált csak nyolcvan találmánnyal. Az epéjével volt sok baja. Még megérte azonban azt, hogy egyik fia a harctéren elesett, a másik pedig belefullt a Dunába, mikor egy izben esónakázásra indult házitánitójával. Ne tessék csodálkozni mostani állapotom után, hogy valaha házitánitót tarthattam fiannak. Békében vagyonos emberek voltunk, de az uram belesége elvitt minden pénzt. Most hetvenezer korona adósságot kellett csinálnom, hogy berendezkedhessem. Négyezer koronát fizetek évenként a helyiségért, de fizetnék szívesen többet is, ha megkapnám a bódém fölötti helyiséget, hogy legalább itt lakhassam. Egyelőre havi négyezer korona a bevételem, de ebből még nincs leszámítva a lakbér és a sokfajta adó. Aztán hátra van még az adósságom törlesztése. Megélni? Hát így bizony nehéz. Más volna, ha kapnék elegendő Memphist, Szimfóniát, Dunát, Drámát és Hercegovinát. Ezeket a cigarettákat keresik és ezekkel jóval nagyobb forgalmat tudnék elérni. A Belvárosból erre kerülő közönségnek nem igen kell a Király-és a Hölgy-cigaretta, amiből pedig bőven van. A másik baj az, hogy nekem, aki két hónap óta megnyitottam, elsején erős konkurrensem támad a budai hidfőnél. Aki oda kapott engedélyt, elsején megnyit. Se ő, se én nem fogunk tudni megélni. Az ajándékot, a trafikengedélyt, amit kaptunk, ugyszólván visszaveszik azzal, hogy megöletik velünk egymás forgalmát. De addig legalább elegendő olyan árut kaptam volna, amit keresnek!

Eppen mikor ezt panasolja az özvegy trafikosné, nyul be egy hosszú férfikéz az ablakon és pénz tesz le:

- Kérek Memphist
- Elfogyott!

— A fene egye meg a trafikost — hangzik a felelet.

Ahol húrman is árulnak

A Ferenc József-hídnál sokkal derűsebb a trafik belseje. Szoba is van mögötte, egyelőre csak hevenyészetten berendezve, de itt-ott néhány színes virág vázában, egy polcon csinos porcellán.

A tulajdonos energikus fekete asszony, aki szívesen és bőven magyarázza a helyzetet.

— Hadiözvegy vagyok, hat embert kell eltartanom; talán sikerül majd ebből a kis bódéból.

— Egyelőre van némi kellemetlenségem, azonban az igazán nem nyugtalanít, hogy a budai hidfőnél is nyit majd valaki trafikot. Az én hidam e tekintetben előnyös helyzetben van, mert mellettem a piac és így nemcsak futó közönségre kell számítnom. A piaci közönségem nagyon segít, hogy fogyjon a pipadohány, ami nem igen kelendő a többi hídnál. Van még egy jó tulajdonsága a trafikhelyemnek, hogy jó széles előtte a járda és így nem életveszélyes rajta a tolongás, mint például a Margit-hídnál lesz, ha ott is trafikot nyitnak. Ott, a pesti oldalon különben is baj van; egy rokkant vissza is adta az engedélyt, mert megölné forgalmát a környező számos konkurrencia, ami nem csupán trafik, hanem ujságáros formájában is jelentkezett.

— Ami az ujságárosokat illeti, sok bajom van nekem is velük. Mikor idejöttem, itt találtam egy öreg ujságárosasszonyt, akinek megpróbáltam elmagyarázni, hogy engem nem tesz tönkre vele, míg saját magának árt azzal, ha nem helyezkedik el egy kissé távolabb eső helyen. Meg is találta magának

ezt a helyet, de csakhamar visszajött azzal, hogy a hidtől lejjebb nincs védett helyen, fázik és rossz lesz a gyomra. Most idevettem, lemondtam a délutáni lapokról, amelyekkel ez az asszony kereskedik. Sőt. *Nálam szokott melegedni, még főzők is neki, a konkurrens cégnek.*

— Január óta, amikor idejöttem, volt nem egy ilyen konkurrens céggel dolgom. Nem említek mást, csak egy férfirikkancsot, aki ideállt az ablak elé,

balra az asszony-rikkancstól. *Ide kapott engedélyt, noha én is ide telepedtem már.*

Mikor kijöttem a trafikbódéból, már megérkezett a rikkancs-asszonyság, akinek ujságjai egy óriás létrafokai között a legnagyobb egyetértésben támaszkodtak a trafik üvegablaka mögé elhelyezett hirdapokra.

Csak az a kérdés, meddig tarthat az ilyen egyetértés.

Holló Magda.